

Ta Vídeň byla krásná, — řekla babička, — ale na Benátky se těším ještě více. Nedovedu si vůbec představit, že někdo dovedl postavit město na vodě. Benátčané prý jsou velice schopní. Aido, ubohý jezevčíku, abyste se nám tam neuplaval k smrti. —

— Já se na plavání v Benátkách hrozně těším, — řekl Aida.

— Ale co já, — zavržala postel smutně, — já plavat neumím.

— Jen se, má drahá, nebojte, — uklidnila ji babička. — Od čeho by byly v Benátkách gondoly? —

To už se blížili k Benátkám. Všude na silnicích jim dělali místo a nikdo si vůbec netroufal je předjet. Jedna velká rodina amerických turistů, která jela na výlet v malém fialovém mikrobuse s kytičkami, je doprovázela téměř celou cestu a filmovala je za jízdy. Sem tam prohodili slovo s předjíždějícím Sušinkou, a to bylo slyšet samé: Ou, dýr, a luk hýr a maj bed maj kásl, což znamená, ó drahý, podívej se tady, a má postel je můj hrad. Taky říkali vot e svít dog, což zase znamená to je sladounký pejsánek, a bylo to, samozřejmě, o Aidovi. A ještě púr litl grenma, a to bylo zase něco na babičku, ale co, to jsem se zapomněl zeptat. A každou chvíli troubili v libozvučných akordech, protože měli trubky seřízeny jako varhany.

— Jsou to roztomilí lidé, — řekla babička, — ale už bych se jich ráda zbavila, protože Fafejta je nějak nesvůj. Fafejto, zapěj! —

Ale Fafejta koukal z okénka zamženým očkem a vypadla mu dvě pírká, která hned sebraly děti těch Američanů jako suvenýr. Taky si ti z mikrobuse přáli, aby se jejich nejmenší dvojčata — César a Kleopatra — svezla na babiččině posteli a babička že jim bude vyprávět pohádky a že se to celé nafilmuje.

Babička se docela zaradovala, protože neměla vlastní vnoučata, a říkala jim pohádky, ale české, o Otesánkovi, o Palečkovi, o hadím králi, o lesních pannách, o Štěstí a Neštěstí, o kozlu zahradníkovi a vždycky se jich ptala:

— Nestýská se vám po mamince, drahouškové, nebo po tatínkovi? —

— Kdepak, nám se vůbec nestýská, — říkali mladí Američánkové, — povězte nám ještě dvakrát tu o Otesánkovi, a pětkrát chceme o Štěstí a Neštěstí. Pak chceme šestkrát o Palečkovi. My si doma také pohádky pouštíme kolem dokola. —

A když si babička na chvíli zdřímala, hned ji budili; když pletla, pouštěli jí klubičko na zem, až se celé uválelo v prachu. Jednou musel Aida za klubičkem běžet až pod mikrobus, který jen taktak, že ho nezajel.

Sušinka to uviděl a řekl:

— Takhle to dále nejde, prosím, dobře jsem si všiml, že máte ve svém mikrobusu vlastní babičku, tak ať dětem povídá pohádky zase ona. A nic nezapírejte, protože jsem vaši babičku viděl dvakrát, jak upíjela z plzeňského. Tak vás žádám, abyste se chovali podle silničních předpisů a turistických zvyklostí. Nebo nás předjedťe, ať už vás nevidím. —

Ti Američané se hrozně omlouvali, že jejich babička žádné pohádky neumí — že je jí teprve čtyřicet let a jede potřetí na svatební cestu.

— Ale jezevčiky nám zajíždět nesmíte, — řekl neústupně Sušinka, — těch je málo. —

A opatrně přenesl milá dvojčata z postele do mikrobusu a řekl: — Paní, jste-li babička, dejte se laskavě do práce. Děti potřebují pořádnou babičku. —

— Neznáme se odněkud, mladý muži? — řekla americká babička.

— Neznáme, — odsekl tvrdě Sušinka.

Vtom vjeli do Benátek. Sušinka musel vůz zaparkovat, protože v Benátkách se autem jezdit nedá.

— Potřebujeme důkladnou gondolu, — řekla babička. — Ale doufám, že se brzy něco najde. —